

лицето, по немай кждѣ отиваха или въ кафенето или въ кърчмата, да играятъ на карти или да пиятъ по една ракия. Директора на гимназията бѣше Д-ръ Беронъ. А въ сѣщото врѣме тукъ като професоръ бѣше и Богданъ Икономовъ, за когото говорихъ по-горѣ, че бѣше дошелъ при Раковски въ Бѣлградъ като помощникъ на вѣстникъ „Дунавски Лебедъ.“ Този Икономовъ като се стрѣмеше да отстрани Д-ръ Берона отъ мѣстото му директоръ и да го завземе той, бѣше разволнувалъ една частъ отъ професоритѣ противъ Д-ръ Берона, а другата бѣше се прилѣпила при Берона. Прочее, азъ се намѣрихъ въ едно гнѣздо отъ интриги, нѣщо съвсѣмъ противно на моя характеръ. Въ мене се въртѣха съвсѣмъ други идеи: братство, единение и работа по-свѣстна. Тогава азъ единъ день пазарявамъ една кола за Рени и отъ тамъ заминавамъ съ вапора за кждѣ Букурещъ. Но се спрѣхъ нѣколко дена въ Браила. Виждамъ се тукъ съ всички, съ които се бѣхъ запозналъ по-прѣди, когато крояхме възстанието отъ Бѣлградъ. Тѣзи българи ми се видѣха се пакъ радушни и разпалени за българскитѣ работи въобще. Намѣрихъ голѣма разлика между тѣхъ и ония отъ Болградъ, които ми се видѣха нѣкакъ заспали, себични и много факлонни къмъ крамоли и интриганства. Вижда се, че този тѣхенъ разнообразенъ характеръ води своето потекло отъ оная голѣма сбирщина на разни, не до тамъ български опрѣдѣлени елементи, които сж се заселили тамъ отъ разни краища на България, като българи, гагаузи, румжни и нѣщо гърци.

Браилскитѣ българи ме каняха да остана тамъ, и започна да издавамъ единъ български вѣстникъ съ направление революционно. Азъ имъ казахъ, че трѣбва да ида първо въ Букурещъ, да разузная и тамъ какъ отиватъ нашитѣ български работи, че тогава мога пакъ да се върна тукъ. Слѣдъ това срѣцнахъ се съ единъ добъръ мой приятель българинъ и търговецъ отъ Плоещъ, Тодоръ Дамяновъ, който щѣше да заминава за този градъ. Той ме покани